

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 3 • 29 iunie - 5 iulie 2005 • 12 pagini • 5.000 lei (0,5 lei noi)

EDITORIAL

Cine vrea capul lui Timofte?

Mai sunt doar câteva zile și președintele Băsescu își va prezenta analiza promisă pentru primele șase luni ale mandatului său. Deși are în spate victoria răsunătoare obținută prin soluționarea crizei ziaristilor răpiți în Irak, iar sondajele de opinie îl scutesc de orice emoție, lui Băsescu i se cere tot mai insistent să folosească această ocazie pentru a anunța schimbări la vârful serviciilor secrete. S-a încetățenit obiceiul ca fiecare guvernare să schimbe tot ce se poate schimba sau la mijloc sunt interesele despre care vorbea președintele? Acesta amintea despre „grupuri de interese politico-economice care acaparează segmentul mass-media”. Dacă acest lucru este adevărat, aceste informații îi parvin președintelui, în mod cert, din curtea serviciilor secrete. Nu este de mirare, în acest caz, că asistăm la atacuri asupra acestora, într-un ritm din ce în ce mai rapid. Grupurile la care făcea referire Băsescu nu se predau fără luptă. Este prima dată, după 1990, când serviciile secrete sunt laudate la scenă deschisă. De guvernării români și de cei ai altor țări. Este pentru prima dată când mitul securist-terrorist nu mai poate sta în picioare. Au trecut câțiva ani buni de când serviciile secrete nu au mai fost implicate în nici un scandal. Timofte a fost decorat de celebrul CIA, iar Băsescu vorbește, tot mai hotărât, despre crearea unei comunități de informații care să reprezinte o adevărată forță. Cu toate acestea, tinerii absolvenți ai Academiei Naționale de Informații pleacă din SRI după câțiva ani, preferând să-și aleagă o meserie mai bănoasă și mai puțin hulită, iar SIE își caută cadre prin Internet. Conform rapoartelor oficiale, media de vârstă a lucrătorilor din SRI se învârte undeva, între 30 și 40 de ani, iar dintre lucrătorii fostei Securități au mai rămas aproximativ 10%. Apelativul de „securist” nu vrea, însă să dispară din vocabularul românului. El este întreținut, culmea, de cei care înainte de '89 aveau pâinea și cuțitul. Românul trebuie să înțeleagă, însă, că un stat fără servicii secrete puternice este sortit pieirii. Cât despre așteptata schimbare a șefilor serviciilor secrete, poate că ar trebui să ne reamintim o vorbă din bătrâni: „schimbarea stăpânilor, bucuria nebunilor”. Nu este o vorbă goală.

⇒ **SUB LUPĂ** | Rețele de falsificatori de documente.....2

⇒ **DOSAR** | Kamel Kader, omul lui Yasser Arafat în România.....4

⇒ **DEZVĂLUIRI** | Un lider sindical confundă CFR cu moșia proprie.....5

⇒ **INVESTIGAȚII** | Romulus Radu – o semnătură cu parfum penal.....6-7

⇒ **ANALIZĂ** | Păsări și... vânători.....11

Călugărul ucigaș de la Tanacu, posibil misionar al bisericii ruse

pag. 3

DEZBATERE

Alertă socială

pag. 8-9

DOSAR | pag. 4

Arabii din România

O rețea românească de falsificatori de documente câștigă anual peste un milion de dolari

Aceste grupări au intrat de curând și în afacerile imobiliare

Nu există nici o publicație, nici un post de televiziune care să nu abordeze zilnic problema corupției și a criminalității organizate. În general, exemplele care sunt oferite opiniei publice se referă la nume sonore din lumea afacerilor, dar și din mediile politice.

Avem însă de-a face și cu un alt gen de criminalitate cu nimic mai periculoasă decât marile evaziuni fiscale sau spălarea de bani. Este vorba despre grupările de falsificatori de documente de identitate, diplome, cecuri și alte hârtii de valoare. Cu toate că poliția a fost sesizată în unele cazuri, activitatea acestor bande nu pare a fi stânenită.

Departamentul de investigații al revistei „Alerta” a identificat două grupări de falsificatori, una lucrând doar în București, iar cealaltă fiind implicată

într-o rețea transfrontalieră. Prima grupare compusă din Ispas Florin din București, Strada Leonida Varnali nr. 24, sector 1, Gage (poreclă) din Calea Rahovei, nr. 24, sector 5, și Sandu al lui Sticlaru, domiciliat în zona Crângași.

Captură impresionantă

Modul de operare al acestora este următorul: caută persoane singure, care au locuință proprietate personală, de preferință bețivii și marginalii sociali. Se împrietenesc cu aceștia, pătrund în casă, pun mâna pe documentele de identitate și pe actele locuinței, după care dintre complicii lor selectează o persoană cărui i se face o carte de identitate falsă, cu fotografia schimbată, dar cu datele proprietarului. Se trece la vânzarea casei fie prin ofertă directă, fie

prin intermediul unei agenții imobiliare.

În acest mod s-au vândut:

- o garsonieră în Rahova a unei bătrâne;
- un apartament cu două camere în zona Domenii;
- un apartament cu trei camere în Crângași, pe Bulevardul Constructorilor.

Același „proprietar”

În toate aceste cazuri a fost folosit pe post de „proprietar” un anume Voiculescu Ion (buletin fals).

Cumpărătorii au fost de bună-credință și nu cunoaștem ce s-a întâmplat cu reclamațiile persoanelor păgubite.

A doua grupare infracțională lucrează după modelul rețelelor și se ocupă cu falsificarea diplomelor universitare, a certificatelor de revo-

luționar și a facturilor fiscale. Liderul rețelei este un anume Ionel Ghiban, de circa 55 de ani, domiciliat fără forme legale pe Șoseaua Giurgiului.

Mod de operare: înființează societăți-fantomă, pe diferite nume și cu diferite sedii sociale. Cumpără facturi și chitanțe pe care le revând cu de peste 10 ori prețul real.

În același timp plasează și facturi false, estimându-se că o singură grupare câștigă circa 1 milion de dolari pe an.

Din informațiile pe care le deținem, gruparea Ghiban falsifică diplome universitare și certificate de studii unor cetățeni turci, având inclusiv ștampile ale unor notariate din Turcia, pe care le aplică pe acte, încheind astfel și autentificarea.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

Documente falsificate de gruparea Ispas

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.819.229

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SC PRODIMPEX SRL

DIRECTOR:
George Dora
DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu
REDACTOR-ȘEF:
Daniel Valeriu

REDACTOR-ȘEF ADJ.:
Andrei Luca
CONSILIER
Ioan Crețu
DIRECTOR ECONOMIC:
Virgiliu Dumitrescu

REDACȚIA:
Dorel Moldovan, Iulia Gorzo
Paul Cernea, Ioan Alexandru
Ștefan Jora, Daniel Bălan
Mihai Vlad, Ionel Hrinčuk
Daniel Alexandru

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL
DTP:
Omni Press & Design
TIPAR:
Cromoman SRL

Călugărul ucigaș de la Tanacu, posibil misionar clandestin al bisericii ruse

Așa-zisa slujbă de exorcizare de la Tanacu, care a ținut prima pagină a ziarelor și a constituit piesa de rezistență a jurnalelor de știri ale posturilor de televiziune, nu demonstrează doar faptul că o parte a României trăiește în urmă cu două-trei secole, ci mai ales o nepermisă slăbiciune, pentru a ne exprima elegant, a Bisericii Ortodoxe Române.

BOR a pierdut aproape complet controlul asupra preoților și călugărilor din mediul rural, consecințele acestei stări de fapt fiind transformarea ritualului religios, într-un spectacol care conține elemente ale creștinismului primitiv și ale practicilor șamanice.

Primul element de care trebuie ținut cont este că slujbele de exorcizare deși interzise, din câte ne asigură înalții prelați ortodocși, sunt frecvente mai ales în Moldova. În această zonă s-a constatat după 1990 o dublă ofensivă: a sectelor religioase și a ritualurilor bisericii ruse.

Departe de a fi o excepție, decât prin finalul ei tragic, slujba de exorcizare, de scoatere a dracilor dintr-o persoană considerată posedată este din păcate o practică curentă a unor preoți și călugări ortodocși.

Dacă „părintele Daniel” și măicuțele sale sunt sau nu în toate mințile va stabili expertiza psihiatrică. Avem însă curajul să pariem că au discernământul păstrat, au acționat cu bună știință și în fața unei situații de același gen, ar proceda asemănător. Nu persoanele respective prezintă interes, ci pervertirea sentimentului religios al omului de rând. Dacă BOR nu-și reformulează politica de

resurse umane, (cine, cum, de ce este hirotonit?) riscăm să ne autoexcludem din rândul țărilor civilizate.

Acest ciudat părinte Daniel, provenit dintr-un călugăr, la rândul său provenit dintr-un golan din Vaslui, nu a ajuns liderul unei comunități spirituale datorită studiilor teologice sau datorită credinței în Dumnezeu. În cazul în care ancheta va aborda și acest aspect se va descoperi că în rândul clerului ortodox s-a dezvoltat în ultimii ani un curent sectar lansat de misionari clandestini ai Bisericii Ruse. Sunt avuți în vedere preoți simplii proveniți din călugări, cărora li se inoculează

fie print-o anume literatură cultică, fie prin emisari, ideea că actuala ierarhie din BOR este satanică, fiind astfel îndemnați la dizidență față de Patriarhia Română. În același timp sunt instruiți și îndemnați ca în fața credincioșilor să practice, pe lângă slujba ortodoxă, ritualuri șamanice de tip exorcizare, „deschisul cărții”, supunerea la posturi negre etc. Cu cât comunitățile unde practică acești preoți sunt mai izolate, cu atât pericolul social pe care îl prezintă este mai mare.

Comunitatea începe să-i considere „sfînți”, devin lideri de grup, care pot manipula și manevra mulțimea în scopurile

dorite, care de multe ori nu au nimic de-a face cu religia. Înalți prelați ai BOR cunosc acest fenomen, dar din păcate nu fac nimic pentru a-l anihila.

Există și acționează o organizație numită „Tineretul ortodox” ai cărei membrii au fost prezenți la Tanacu, constituind un gen de gardă privată a pseudo-preotului Daniel Corogeanu. Organizația respectivă pare a fi finanțată și dirijată din exterior. Să nu uităm că Biserica Rusă a declarat de mulți ani BOR ca biserică eretică, iar apropierea de Biserica Catolică a fost în permanență sabotată de Moscova.

GEORGE DORA

dosar

Kamel Kader – Omul lui Yasser Arafat infiltrat în România

Kamel Kader s-a născut la 9 martie 1960 în Rafah, fâșia Gaza, fiul lui Almed Mohamed și Aisha. A absolvit școala elementară și liceul în Israel – teritoriile ocupate – și apoi a urmat și absolvit facultatea de Medicină din Timișoara.

Pe timpul studiilor a făcut obiectul unei intense supravegheri a organelor de securitate, fiind unul dintre cei mai buni „clienți” a Serviciului I Timiș. Până unde a mers supravegherea și unde a început colaborarea nu ne poate spune decât Radu Tinu, fostul loctiitor al șefului securității din Timișoara.

După 1989, „calitățile” lui Lamel Kader „explodează”, el devenind în scurt timp dintr-un

umil student palestinian, un mare om de afaceri arab. Se ocupă de exportul viței-de-vie și berbecuți, apoi beneficiind de licențe de export cu valorificarea chereștelei în toate țările arabe. Concurându-l pe Iscan-darani, a acționat pe filierele de vest și, pentru a bate în cuie afacerile, devine sponsor important al PDSR

Președinte al comunității palestiniené

Profitând de haosul de început, se înscrie ca șef al minorității palestiniené din România, iar apoi, împrietenindu-se cu Viorel Hrebenciuc, devine un obișnuit al liderilor politici

ai vremii printre care Dan Poenaru, președinte al PDSR Timiș, sau Adrian Severin, ministrul de Externe. Continuă intens afacerile ilicite, printre care și un tun uriaș la Bancorex. Dorința de mărire nu se oprește aici și, profitând de relațiile create și de sponsorizările masive, Kader reușește ce nu realizase nici un arab până acum. Să devină funcționar guvernamental.

Consilier al Secretarului General al Guvernului

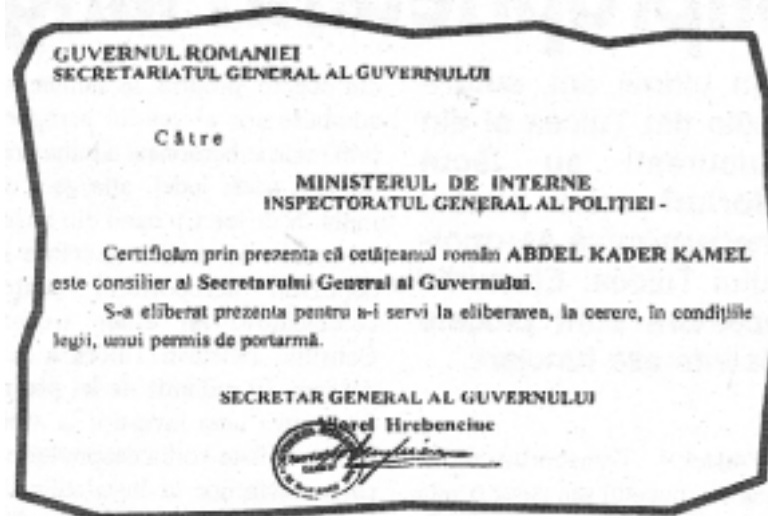
Deținând cetățenia română, Kader apărea când în ipostază de reprezentant al lui Yasser Arafat, când membru al Guvernului României. Pentru a-i

întări această calitate Viorel Hrebenciuc îi eliberează o adeverință din care rezultă că este „consilier al Secretarului General al Guvernului”. Pentru ce a avut nevoie de acest document nu știm în totalitate, dar într-o ocazie l-a folosit la poliție

pentru a obține un permis de armă. Dar poate nimic nu este mai grav decât că în memoria ofițerilor antitero (probabil și în evidențele speciale, dacă nu au fost distruse) a rămas că palestinianul Kamel Kader era fost lup/tător al „Frontului de vest”

și suspect de apartenența la organizația dizidentă, teroristă, palestiniană „Abu Nidal”. Nimeni nu l-a împiedicat să ajungă până în apropierea președintelui Iliescu și să circule în voie pe culoarele Guvernului României.

ALEXANDRU IOAN

Arabii din România

În România locuiesc circa 70.000 cetățeni de religie musulmană. Cei mai mulți se află în județele Constanța și Tulcea, dar comunități puternice se află și în București, Timișoara, Cluj etc. Dacă populația turco-tătară conviețuiește de veacuri alături de majoritari și nu ridică probleme, cei mai nou veniți, în majoritatea arabi, au ridicat multe și diverse probleme. Oficial, în toată țara sunt înregistrați ca rezidenți circa 3.500 de cetățeni arabi (sirieni – 1180, irakieni – 811, libanezi – 704 etc.), dar în fapt sunt mult mai mulți, unii beneficiind de vize de ședere iar alții locuind efectiv ilegal. Religios sunt conduși de un muftiu sprijinit de Sura Islam (Colegiul Sinodal) practicând în 80 de geamii și 108 cimitire islamice. Principala ocupație a ara-

bilor din România este comerțul, din datele oficiale rezultând existența a 13.774 de firme înregistrate cele mai multe în București, Timișoara, Constanța, Cluj, Craiova și Iași.

Printre aceștia figurează miliardari controversați care au făcut obiectul unor mari scandale de presă și chiar anchete penale. Cei mai importanți sunt:

– Fathi Taher – palestinian – posesor a 200-400 de milioane dolari în hoteluri, asigurări, terenuri, imobile, industrie alimentară;

– Omar Hayssam – sirian – cca 100 de milioane de dolari, în fabrici, industria lemnului, terenuri, comerț;

– Mohammad Murad – libanez – cca 100 de milioane de dolari în comerț și industria hotelieră;

– Kamel Kader – palestinian – cca 30 de milioane de dolari în terenuri, comerț;

– Khalil Chahine – sirian – 60 de milioane de dolari, în imobiliare, industria lemnului, electrice;

– Ahmad Tabrizi – iranian – 30 de milioane de dolari în schimb valutar, comerț, alcool etc.;

– Mohamad Munaf – iranian – 5-10 milioane de dolari, comerț, industria lemnului etc.

În majoritatea cazurilor actualii milionari provin din studenții care au învățat în România înainte de 1989.

Unii prin muncă cinstită și afaceri corecte, dar cei mai mulți prin afaceri ilicite s-au îmbogățit imediat după 1990. Cazuri celebre, cum ar fi cel al lui Zaher Iskandarani sau Jamal

Al. Atha (Țigaretă II) și mai recent Omar Hayssam au aruncat asupra arabilor anatema de mafioți acceptându-se chiar sintagma „mafia arabă”.

Indiferent de ce s-a întâmplat până în prezent, problema arabă trebuie tratată cu decență de pe poziția unui stat democratic de drept.

În același timp, organele de specialitate nu au voie să uite că mulți arabi provin din țări cu problematică teroristă și că unii dintre ei au chiar legături cu organizații și grupări de sorginte integrist-islamică și să ia toate măsurile ce se impun pentru ca în România să nu aibă loc atacuri teroriste sau răpiri de genul celei recent încheiate, în care au fost implicați cei trei ziarști români.

ALEXANDRU IOAN

Un lider de sindicat confundă CFR cu moșia proprie

Greva ceferiștilor a făcut ca statul român, dar și multe societăți comerciale din domeniul privat, să piardă sute de mii, ba chiar milioane de euro. Angajații au primit câteva dintre facilitățile cerute, dar rămân, în continuare, nemulțumiți. În schimb, liderii lor își văd mai departe de afaceri care le aduc în conturile personale sume enorme. Mulți dintre acești lideri au și dosare penale pe rol. În aceste condiții, se pune întrebarea: cine câștigă mai mult de pe urma unei greve? Statul sau liderul?

Pe de o parte, liderul, ținând sub presiune Guvernul, poate negocia, pe căi oculte, și situația lui personală, din justiție. Pe de altă parte, același lucru poate fi asul

din mână, necă al reprezentanților Guvernului. În aceste condiții, orice grevă poate fi judecată și din acest punct de vedere. Într-o democrație adevărată, asemenea lideri ar trebui, pur și simplu, să dispară. Este motivul pentru care vă prezentăm date și informații deținute de către polițiștii din cadrul secției de poliție transporturi București și din IGPR Direcția Transporturi legate de grave activități infracționale comise de către Molea Ion – lider de sindicat la CFR – și care face obiectul Dosarului Penal 1151/P/2005, înregistrat la Parchetul de pe lângă Tribunalul Municipiului București.

Vile și șpăgi

În dosar este vorba de un prejudiciu de aproximativ 3,5 miliarde de lei creat în paguba Regionalei CFR București, în care este implicat Molea Ion. O parte din piatră „refuz ciur”, de aproximativ 1.500 de tone, a fost transportată gratuit pe calea ferată de la Titu până în Comuna Poiana Cireșului, județul Teleorman, și folosită la amenajarea drumului unde își are vila Molea Ion. Dosarul este în curs de cercetare.

Molea Ion este în legătură cu alt lider, pe nume Sultana, cu care în mod permanent face trafic de influență de pe urma cărora câștigă sume fabuloase, mituind organe de control de la

toate nivelurile. De altfel, afirmă fără nici un fel de jenă că îi are pe mulți „la mână”, inclusiv pe polițiști, cărora le plătește lunar diferite sume de bani provenite din fondurile sindicatului CFR, în acest mod împiedicând orice fel de dosar de cercetare.

Ca pe moșia proprie

Folosește șpaga directă, constând în sume de valută, cadouri, chefuri la restaurante de lux, inclusiv la Snagov, unde există vile construite ilegal, cu dotări extravagante. Aici au loc chefuri prelungite, adevărate orgii. Personajul în cauză este un individ lipsit de educație, care cunoaște multe aspecte legate de ilegalități comise în

unde este pontat și plătit. A făcut și face, în continuare, personal sau prin firmele lui camufluate, afaceri ilegale cu Primăria Comunei Botoroaga, jud. Teleorman, care se pare că i-a plătit piatră „refuz de ciur”, cu toate că pe acesta nu l-a costat nimic, transportul fiind gratuit. Această afacere face obiectul dosarului penal 1151/2005.

Face afaceri cu fier vechi provenit de la CFR în cantități foarte mari, fiind în legătură cu un anume domn Chicheanu, din Constanța, individ cu influențe foarte mari.

A primit sponsorizări de peste 13 miliarde lei de la firma ANTARES din Râmnicu Vâlcea, în schimbul unor facilități și avantaje oferite firmei menționate, prin trafic de influență. A angajat și angajează contra sume de bani, diferite

persoane în sistemul CFR. Este în spatele unor fraude comise în sistemul CFR, pe linia achiziționării de materiale sau lucrări ale căror materiale au fost folosite pentru construirea unor case și vile, fiind în legătură cu fostul director Mănăilă și numitul Gavrilescu. Există un dosar penal întocmit de către Poliția Transporturi București-Post Obor, dar și acest dosar este tergiversat.

Nevoie de profesionalism

A luat sume de bani cuprinse între 500 și 1.000 \$ sau euro de la candidatele pentru Școala Personalului, în funcții de casieri sau IDM. Paradoxal, peste 90% provin din județul Teleorman.

Se dețin date despre acest individ și la IGPR, Direcția Transporturi, dar în permanență polițiștii care instrumentează cauze unde sunt implicate persoane ca cel în cauză sunt amenințate și nu pot să-și desfășoare activitatea din cauza unor presiuni venite de la nivel înalt. Astfel, în ultima perioadă se vehiculează că dosarele peste două miliarde de lei vor fi luate la IGPR, unde vor fi soluționate așa cum au fost soluționate și cele de dinainte.

Pentru efectuarea de cercetări care să aibă ca rezultat verificarea informațiilor existente, culegerea de probe reale, este necesară crearea unui colectiv de polițiști cu

experiență în domeniul transporturilor, care să nu fie în anturajul personajului expus și care nu au beneficiat de nici un fel de avantaje. Este singura șansă ca dosarele unor astfel

de cauze să nu mai zacă prin sertare, iar indivizii de această factură să meargă acolo unde le este locul.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

Ferma de struți a domnului președinte de sindicat

Casa lui Molea din comuna Valea Cireșului

investigații

Romulus Radu: o semnătură cu parfum penal

Nici unul din puzderia de escroci postdecembriști nu se poate lăuda cu statutul de „escroc dihotomic“ așa cum face Romulus (Remus) Radu, personalitate duplicitară specifică domeniului de „activitate“ al marilor țepe. Evoluția lui Romulus Radu trebuie stopată până nu apucă să provoace pagube irecuperabile în economia românească. Pentru că nu a fost arestat când a început să facă „afaceri“ cu prețul păgubirii orașului Caracal, Romulus Radu a ajuns să gestioneze din umbră sistemul semnăturii electronice din România.

Eminența cenușie

Este greu de crezut că vreo firmă serioasă va accepta să-și încredințeze cele mai secrete date ale afacerii și ale identității unui individ care încă nu s-a decis asupra propriei lui identități.

Activitatea lui de dinainte de '89 nu interesează potențialele victime ale „E-sign Romania“ în varianta Romulus Radu, chiar dacă el pretinde că ar fi fost victimă a regimului comunist, fiind arestat împreună cu mama lui. Ceea ce se știe sigur este că a fost arestat pentru infracțiuni economice. Asta și explică, împreună cu escrocheriile mai noi, de ce stă ascuns de ochii opiniei publice, deși cei care au avut neșansa să-l cunoască spun că ar fi un tip prezentabil. Singura explicație este că îi este teamă că îl va recunoaște cineva.

Spălătorul de bani

Dintre multele firme aflate sub controlul acestui individ, două ar fi trebuit să intre de mult în atenția Poliției și Procuraturii. E vorba de Raf Invest SRL și Asterra SRL. Un prim indiciu al escrocheriilor făcute este deaschimbarea a sediilor acestor firme, care la fel ca și Flo-Ra SRL sau E-sign Romania SRL, se plimbă între Caracal, Sibiu și București cu o frecvență absolut dubioasă. Între două țepe, ele își urmează fondatorul, adică pe Romulus (Remus) Radu. Prin Raf Invest escrocul s-a specializat în funcția de „conductă“ a „surogatorilor Patriciu“. Tot prin ea a reușit să păgubească Primăria din Cara-

cal în urma unui contract de aprovizionare cu păcură.

În schimb, prin Asterra a reușit să spele sume imense de bani. Poate Procuratura se va învrednici într-un final să explice opiniei publice cum se poate ca, în 2002, firma Asterra, cu un singur angajat, dar cu o cifră de afaceri de circa 154 miliarde de lei, să obțină profit ZERO!

Un răspuns al tăcerii suspecte al Poliției și Procuraturii ar putea fi sponsorizările pe care escrocul Radu se laudă că le-ar fi făcut la nivel înalt în IGP. Surse pe care le vom cita în numerele viitoare, afirmă de altfel că aceste sponsorizări sunt demonstrabile. Ele fac de altfel obiectul unui dosar denumit de serviciile secrete „Parfum“.

Un escroc protejat de MAI

Sigur de protecția unor înalți funcționari din MAI, Remus (Romulus) Radu continuă să tragă țepe la foc automat, aducând prejudicii imense unor instituții bancare și de stat.

După ce a tras un tun de peste două milioane de dolari băncii Raiffeisen care a avut imprudența să-i acorde creditul pentru implementarea semnăturii electronice, Romulus (Remus) Radu își continuă cariera de escroc și, mai nou, a mai dat un „tun“ de patru miliarde.

Rețetă de delapidare a lă Radu

Sunt trei moduri de a scoate sume mari de bani din bancă. În mod obișnuit, se scot maximum 30 de milioane de lei. Pentru salarii, cereale, sau

investigații

investiții, se pot scoate maximum 500 de milioane. Și, în fine, dacă ești țepar și te cheamă Remus Radu, emiți file CEC fără acoperire. Astfel, la 12 decembrie 2003, individul a semnat fără nici o tresărire Declarația nr. 19.31.46, la Raiffeisen Bank, pentru o filă CEC neacoperită. La 31.12.2003, același escroc semnează Declarația nr. 19.35.29, la BNR și la Poliție, pentru altă filă CEC fără acoperire. La 3.02.2004 a mai semnat Declarația 19.71.90, tot la BNR și la Poliție și tot pentru CEC neacoperit. În fine, la 13.07.2004, a semnat Declarația nr. 21.61.56 la BCR Corabia pentru alt CEC fără acoperire. Toate aceste file CEC au fost emise pe numele firmei sale Asterra și totalizează patru miliarde de lei.

Pion sacrificat

Pentru fapte de acest gen, alți „tunari” au fost arestați după prima faptă. Să fie atunci adevărat că Radu Remus (Romulus) are protecție înaltă?

Ar fi interesant de văzut finalitatea dosarului care conține verificările efectuate de BNR jud. Olt. La fel, sperăm că vor trezi interes mapele informative ce implică mai mulți șefi din Ministerul Administrației și Internelor. Deocamdată avem cunoștință că în urma articolelor publicate, acești funcționari superiori se fac că nu știu nimic, deși cunosc foarte bine activitatea protejatului lor. Totuși, surse din MAI spun că protectorul său cel mai bine plasat în vârful piramidei a început să se îndoiască de oportunitatea continuării acestor relații. Radu va fi un alt pion sacrificat. Indiferent că îl cheamă Remus sau Romulus.

Romulus Radu a confiscat sistemul semnăturii electronice

În plină eră de dezvoltare a tehnologiilor informaționale, documentele și arhivele marilor companii, precum și corespondența dintre ele, circulă și sunt conservate, pretutindeni în lume, în format electronic. Recent intrată în sistemul economiei de piață autentice, România încearcă să se racordeze și ea cât mai rapid la valorile, normele și instrumentele electronice care operează în domeniu, în plan internațional. Avantajele sunt imense, ele vizând în primul rând viteza de vehiculare a informației și reducerea costurilor. Riscurile sunt însă și ele la fel de mari. Mai ales dacă gestionarea semnăturilor electronice este lăsată pe mâna unui escroc, așa cum s-a întâmplat în România.

În iulie 2001 apărea Legea 455, prin care se reglementa regimul juridic al semnăturii electronice. Prin acest act legis-

lativ, România se alinia reglementărilor internaționale în domeniu. Adică atât standardele federale emise de Institutul Național de Standarde și Tehnologie din SUA, cât și celor europene de evaluare a securității sistemelor informatice.

O idee generoasă

Ca urmare a acestui pas legislativ, înscrisul în formă electronică, căruia i s-a încorporat, atașat sau căruia i s-a asociat lo-

acaparată din start de către indivizi cu un cert trecut de „țepari”. Mai grav, ei sunt asociați și în prezent cu alți mari autori de tunuri date în economia națională.

O sucursală legală a unei societăți fantomă

Firma „E-Sign România SA” a fost înființată la 5 noiembrie 2002, în orașul Caracal, cu scopul declarat de asigurare a

noilor piețe de securitate IT și de servicii de infrastructură a cheii publice, instituționalizate oficial, în Europa, prin Directiva UE/99/93 și în România, prin Legea română nr. 455/2001 privind semnătura electronică. La 18 aprilie 2003, E-Sign și-a început activitatea ca prim furnizor de servicii de autoritate de certificare, emitent de certificate calificate în concordanță cu prevederile legii menționate mai sus. La acea

dată, între acționarii firmei se aflau SC GRUP FLO-RA SRL, SC ASTERRA SRL, SC INTER ASSISTA FUTURES EXCHANGES SA și SC RAF INVEST SRL. Din motive la care vom reveni mai jos, firma este radiată în aprilie 2004. La câteva zile după acest pas, în București, pe Strada General Praporgescu, apare o altă societate exact cu același nume, dar cu acționariatul modificat. Noii acționari sunt Eugen Bădiță, Ciprian Călugăreanu, Marius Daniel Peștina, Patric Vermeulen, SC GRUP FLO-RA SRL și SC INTER ASSISTA FUTURES EXCHANGES SA.

Și ca semnătura acestei manevre cu parfum de țepă de proporții să fie cât mai îmbârligată, în evidențele Registrului Comerțului mai apare încă o societate cu aceeași adresă în București, dar care se numește „E-Sign România” SA Caracal Sucursala București, aceasta fiind înființată la 25 martie 2003. Structura acționariatului acestei „sucursale” nu apare,

societatea prezentând „simptomele” unei firme radiate, deși... nu este.

O idee generoasă confiscată de escroci

Numai din aceste mutări abile se poate deduce că artiștii confiscării sistemului semnăturii electronice au avut din start intenții frauduloase.

Interesant este că în spațiile întregii afaceri nu stă nici unul din numele care apar în față. Adevăratul „naș” are și de ce să se ascundă. El este un oarecare Romulus Radu. Sau Remus Radu, pentru că există unele semne de întrebare asupra acestei identități bicefale, ca și în cazul legendarilor întemeietori ai Romei.

Romulus Radu se bucură după spusele unora de înalta protecție a unor demnitari și înalți ofițeri din Ministerul Administrației Publice. Cu toate acestea, situația lui nu este deloc înfașibilă. Asta fiindcă dacă sunt scuturate puțin documentele contabile ale firmei E-Sign, dar și ale altor firme controlate de acest Romulus Radu, din puterea lui rămâne un simplu parfum.

E vorba de afaceri frauduloase în domeniul furnizării apei calde și al termoficării în Caracal, în domeniul fabricării de produse stratificate din lemn, afaceri cu surrogatele de carburanți, spălări de bani în văzul lumii, evaziune fiscală etc. Curios lucru este faptul că BNR are cunoștință despre infracțiunile contabile ale acestui personaj misterios. Vom reveni în curând cu noi detalii ale isprăvilor frauduloase pe care le comite în continuare miliardarul de carton Romulus (alias Remus) Radu. Dacă între timp nu va fi arestat.

ANDREI LUCĂ

gic o semnătură electronică, este asimilat, în ceea ce privește condițiile și efectele sale, cu înscrisul sub semnătură privată. Înscrisul în formă electronică și care a poartă semnătura electronică are același efect ca actul autentic între cei care l-au scris și între cei care le reprezintă drepturile. De ani de zile, marile bănci și companii occidentale nu mai cheltuie sume imense pe deplasări pentru semnarea unui contract. Toate actele financiar-bancare, toate contractele, circulă în format electronic. Apariția semnăturii electronice a însemnat încă o poartă deschisă de România spre valorile europene și spre o societate modernă, dar și o nouă pistă pentru manifestarea marilor escroci autohtoni. Pentru toate instituțiile statului ar trebui să fie deosebit de alarmant că gestionarea acestui domeniu extrem de sensibil a fost

Alerta socială

Între individ și societate există o relație reciproc formatoare, suma indivizilor alcătuind societatea, iar aceasta luând forma celor care pe îi conține. Cetățenii, trăitorii din cetate, sunt cei care participă la viața în comun, modelând-o în timp, după propriile lor necesități, posibilități, vrieri etc. O societate bine structurată, puternică, organizată nu poate fi formată decât dintr-un număr cât mai mare de indivizi educați, disciplinați, uniți prin idei comune, prin idealuri acceptate. Majoritatea va impune minorității, întotdeauna, regulile ei și, astfel, o societate bine articulată va digera fără dificultăți majore indivizii mai puțin pregătiți. O societate adevărată își naște și își educă din interior, „copiii”. Dar ce se întâmplă când toate aceste reguli sunt, dacă nu încălcate – ceea ce ar duce indubitabil la distrugerea societății – doar nearticulate?

Radiografie individuală

Paradoxal, în societatea românească suntem divizați în două categorii distincte. Cei dinaintea Revoluției din decembrie '89, trăiți și dezvoltăți într-o societate cu valori mult diferite de cele de astăzi, și cei de după – generație dezvoltată într-o perioadă extrem de agitată, neșezată pe o scară valorică clară și tulburată de răsturnări bruște sau de prea multe importuri rapide. Legătura dintre cele două categorii există natural, fiindcă acei care „au fost înainte” sunt părinți ori bunici, iar cei ce „vin” sunt copii acestora. Tensiunile apărute între cele două categorii, ajungând, în mod nefericit câteodată, la adevărate conflicte, au dezarticulat organismul social. Dar ar mai exista poate o categorie intermediară, cea a celor „vechi”, dar adaptați uluitor de rapid, la noul val de schimbări. Între „așezați” și „frământați”, această punte formată din „adaptabili” a fost cu siguranță cea mai nefastă categorie a societății românești.

Radiografia celor „vechi”, dezvoltă tipul de individ responsabil, docil, aliniat, rezultat dintr-o educație bazată mult pe celebrii șapte ani de acasă, modelat într-o cultură structurată pe selecție. Lubitor de tradiție, adeptul regulilor date, bun plătit sau pe scurt, cuminte, dar cu o mentalitate de „asistat”.

Categoria celor „noi”, conturează o tipologie mult diferită, cu un ritm alert, superficial câteodată, rebel, nerăbdă-

tor, nu specific diferențelor de generații, fiindcă noul val a deschis ochii pe un sistem diferit de societate, deci, fără pre-dare-primire.

Statistic, raportul dintre cele două categorii arată că, din punct de vedere numeric, baza societății este compusă din prima categorie.

Cei care s-au adaptat rapid, unind într-un mod original cele două platforme sociale, au forțat firescul, sărind peste etape importante din evoluția unui individ, aducând prin acțiunile lor un dezechilibru periculos. Au devenit importatori de modele străine, greu aplicabile sau deloc aplicabile societății românești, impuse într-un timp record și neajustate pe măsura „clientului” român.

Societatea a fost încorsată prea strâns sau hilar de larg, ajungându-se la un spectacol tragicomic.

Suntem incomodați de propria noastră existență, nu ne putem regăsi, ne simțim străini în societate, ba chiar debusolați.

Efectele se resimt alarmant în complexitatea lor, fiindcă sunt legate prin celebrul principiu al dominoului. Individul în esența lui este agresat direct și indirect. Senzorii sociali dau alerta!

Lacrimoza sau pensia care vine la ușă

Pentru pensionarul român sunt douăsprezece zile pe an, divizate în douăsprezece luni, care îi aduc tristețea în casă. Pentru bătrânul care deschide ușa poștașului, banii nu-i aduc fericirea, ci disperarea, frământarea, neliniștea, poate chiar lacrimile neputinței și ale unei mari, mari nedreptăți. De câte ori oare, acest anonim gârbovit, nu s-a întrebat de ce a muncit zeci de ani, corect în felul lui, cuminte și răbdător, dacă acum, pe mușamaua tocită a unei mese de bucătărie, îi stă răsplata sfidătoare a unor bancnote ce nu vor să se alinieze nici chip celor mai elementare nevoi. Bani primiiți au mai puține zerrouri decât cei din facturile curente, medicamente și-au lăsat doar cutiile pe noptiere, frigiderul a devenit indecent de gol, pantofii s-au rupt, iar pe fereastră intră mirosul grătarului de vizavi, unde, la o terasă, stau tineri tolăniți la soare, plictisiți. Cu siguranță, bătrânul închide fereastra, ștergându-și o lacrimă pe care fără îndoială n-ar fi trebuit s-o simtă niciodată.

Dacă tu, cel ce citești acum ești pensionar, îngăduie-mi să-ți cer iertare, eu cel

ce activ fiind încă, nu-ți pot oferi o bătrânețe liniștită, nu pot controla o societate în derivă, nu pot, nici măcar, face ordine în viața mea.

Iar dacă tu, cel ce citești acum, n-ai ajuns pensionar, nu uita că după perdele ofilite, sunt oameni pentru care, banii aduc multă suferință nemeritată. Simte-te vinovat, pentru că, într-o formă sau alta, ești !

Orientarea sexuală sau debusolarea busolei

Vreme trece... vreme vine... Stai rezemat într-un cot, cu falca în pumn și te miri. Te întrebi ce altceva mai poți face, citind sau privind societatea care-și trăiește intens viața. Ca-

dezbateri

dență, ritm, evoluție... Orientare, cuvântul în sine, prinde nuanțe noi și te simți depășit, prăfuit, uimit. Nu ne mai orientăm după mușchiul copacilor, după Steaua Polară, după soare, acum o facem după sex. Adio orientare turistică, adio aventură pe mări și țări, acum, pentru a fi trandy trebuie să-ți identifice și chiar să-ți declari orientarea sexuală! Minte omului, vioaie, pigmentată cu puțin umor, poate imagina o mulțime de metode de orientare, mai ales atunci când e vorba de sex.

Precum cei veniți de la țară, dormici să se integreze cât mai urgent în spiritul citadin, mimetici până la ridicul, românii s-au preocupat cu multă energie de acest tip de orientare, fiindcă Europa are o clasificare bine definită în acest domeniu.

Nu mai contează profunzimea ortodoxie românească, valorile tradiționale, sensul real al vieții și al evoluției ei, modelul și mitul, normalitatea, nu se mai poartă. Aproape că deranjează. Se ignoră cu bună știință că am fost orientați suficient de natură și trebuie să ne dezorientăm cât mai repede, cât mai mulți, fiindcă, în societățile avansate, orientarea bărbatului spre femeie și a femeii către bărbat a dus, culmea!, la apariția copiilor. Și cum ritmul alert al acestor societăți este îngreunat de povara acestora, problema trebuia rezolvată, pentru că sexul nu știe carte și, deci, se revoltă cerându-și drepturile. S-a mai bifat un inconvenient, orientându-se legendarul sex în linie dreaptă, bărbați spre bărbați, femei spre femei, admitându-se totuși tacit și încălcarea acestor reguli, normalitatea intrată fiind sub acuzația de adulter sexual! Dar vârsta unor astfel de cupluri sau nostalgia normalității a dus mai departe, apărând, în fapt, realele consecințe deosebite de grave. Legalizarea anomaliilor și dreptul de adopție a unor copii fără drept de apel. Că se pledează cu vehemență în numele unei libertăți bizare, că se decide orientarea aceasta după alegerea fiecăruia, e un drept, dar atentarea la instituția de bază a societății, la familie și la modificarea unor mentalități în cazul copiilor adoptați, devine un fapt generator de consecințe. O analiză temeinică în acest sens ar demonstra legăturile în lanț pe care acest flagel le-ar declanșa, conturând imaginea unei societăți de coșmar. Jucându-ne cu vorbe și influențe străine, lăsând să pătrundă în jurul nostru cu „ospitalitate”, un virus distrugător, ne vom trezi în fața unor dezechilibre majore, poate chiar imposibil de rezolvat.

Schimbi cotul în care-ți proptești cealaltă falcă și privești lenș cum el și el trec, ținându-se cu dragoste de mână!

Vreme trece... vreme vine...

Să trăim bine!

Niciodată, România post-revoluționară n-a mai avut parte de o alegere atât de bună precum cea de acum. Promisiunile electorale au fost mereu uitare, trunchiate, abandonate. S-a mers înainte, din aproape în aproape, câteodată nimerindu-se să iasă bine, câteodată ezitându-se, dar urmărirea cu seriozitate a obiectivelor n-a dus la ceea ce s-a dorit. Totuși, a venit și vremea când ceea ce s-a promis se întâmplă sub ochii noștri uimiți. Ni se dovedește clar că se poate. Parcă începem chiar să prindem puțin curaj și ne muștrăm tăcut pentru gândurile nedrepte pe care le-am avut de atâtea ori la adresa politicianilor noștri. Înainte de alegeri, vedeam un chip surâzător și încrezător, ghiduş, cu şuvița celebră, care ne tot anunța, salutându-ne cu respect, că vom trăi bine! Și, iată, se face! La mai puțin de jumătate de an, politicienii noștri mătați de an, politicienii noștri aleși ne dovedesc că au avut dreptate. Timpul lor fiind extrem de ocupat, au găsit o modalitate originală de a ne informa asupra progreselor făcute: mesagerii? Membrii onorabilelor lor familii!

Fetița președintelui Băsescu, mică și neajutorată, gracilă și zâmbitoare, a fost purtătoarea de imagine a progreselor înregistrate. Ea s-a întors de la Milano, unde a avut oșobitoarea sarcină de a-și schimba garderoba cu noua colecție de vară a casei de modă Dolce & Gabbana. N-are rost să comen-

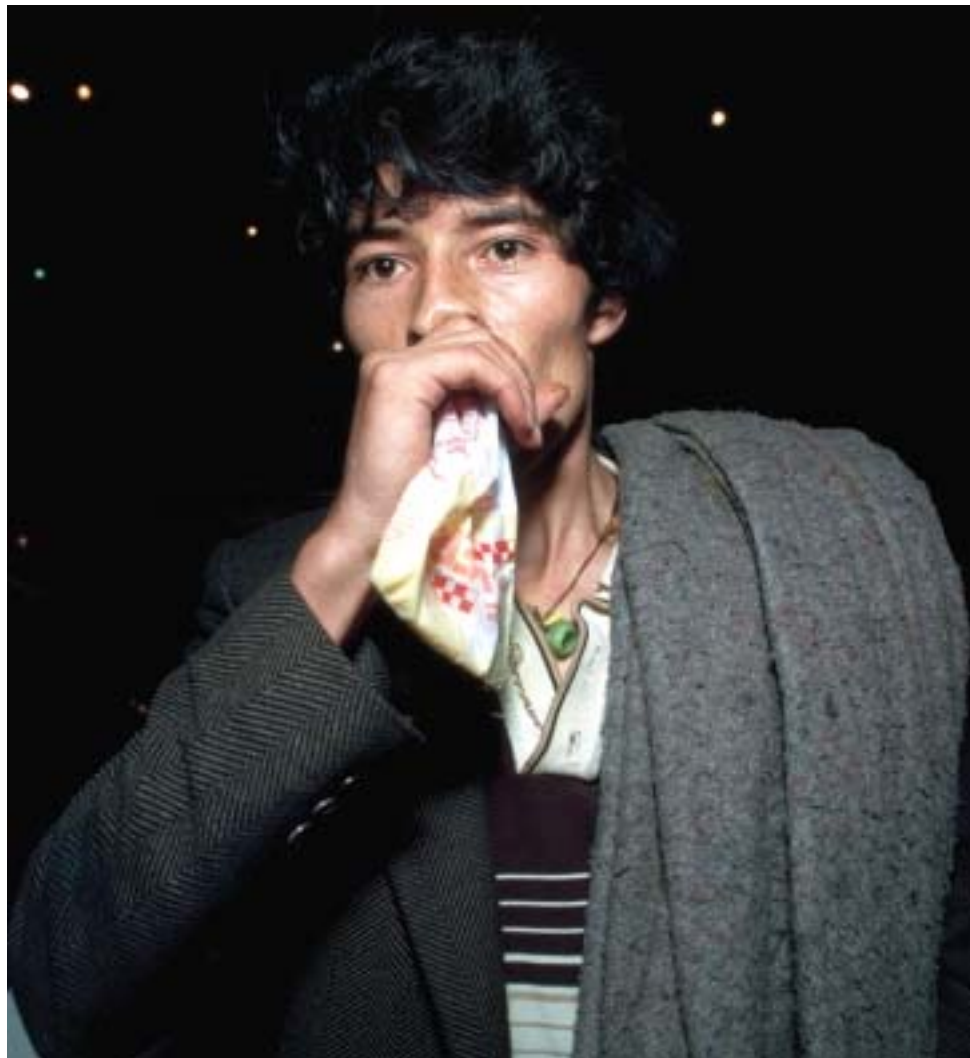
tăm costurile acestei „schimbări”, fiindcă sunt firești și personale, ele întărind regula prin care ne-a dovedit președintele cât de bine se poate trăi în țara noastră. Alerta socială nu face altceva decât să declanșeze un semnal de alarmă în ceea ce ne privește pe noi, umilii cetățeni: ce trebuie făcut și noi nu știm? Căci, iată, trece vara și copiii noștri intră din adidași în bocanci, fără a avea curajul să viseze la sandale. Unde greșim, domnule președinte? Luminați-ne!

Ortodoxia, religia toleranței și a iubirii

Suntem un popor ortodox și din moși-strămoși ne mândrim cu religia noastră. Suntem blânzi și iertători, oameni cu frica lui Dumnezeu, credincioși în adâncurile noastre, iubitori ai tradițiilor străvechi. Suntem credincioși.

Societatea noastră a fost zguduită de tragedia unei călugărițe, care în urmă cu câteva zile a murit în condiții greu de explicat. Impactul acestei vești a fost puternic, scindând societatea în apărători și acuzatori ai Bisericii.

Grav; nu ne putem permite să ne erijăm în judecători acestui dificil caz, ci semnalăm reacțiile individuale, care ar trebui să dea de gândit, atât organelor de stat, cât și Bisericii române. Prin declarațiile pro și contra, făcute de enoriașii aflați în parohia mănăstirii unde s-a petrecut tragedia, putem observa tente alarmante de fanatism religios, prin refuzul clar al dialogului, venit din partea celor care l-au susținut pe duhovnicul suspectat, dar și neîn-

crederea în declarația foarte limpede făcută de Biserica română, care condamnă practicile acestui călugăr și preot oarecum improvizat, intervenind prompt, prin retragerea definitivă a dreptului acestuia de a mai oficia. De asemenea, violența delanșată în momentul intervenției organelor de ordine, pune într-o lumină nefavorabilă instituțiile abilitate. În conștiința omului simplu, încrederea pare a fi zdruncinată și alarmant este că nu contează în ce sens al acestei tragedii, ci

în cine. Atât Biserica, cât și justiția sunt adăposturile sub care individul trebuie să se știe în siguranță.

Avem din ce în ce mai puține valori. Ele trebuie apărate cu îndârjire, fiindcă, lipsiți de acestea, vom fi spulberați de vremurile care vin. Biserica și credința românească constituie pilonul de rezistență al societății noastre. Guvernele vin și pleacă, legile sociale se schimbă după necesitățile evoluției, dar credința noastră e neclintită de două mii de ani.

Nimic nu se mai poate face pentru tânăra călugăriță moartă, doar, poate, un gând pios să-i însoțească sufletul, acolo unde numai Dumnezeu știe că trebuie să ajungă. Dar totuși putem să respectăm opțiunea acestei tinere, care, fără să știe spre ce o duce această cale, a ales drumul mănăstirii, unde cu siguranță a fost chemată. În lumea noastră, legile vor funcționa și se va face dreptate omenească, dar judecarea acestei fapte va avea, cu siguranță, mai multe dimensiuni.

CARMEN PAHOMI

top secret

Nume de cod „SOLO“

Lupta dintre serviciile secrete ale marilor puteri atinge câteodată cote nebănuite. Cel puțin în perioada războiului rece, agenții americani și cei sovietici au dus un război inimaginabil. După fiecare „rateu“, sistemele de organizare și funcționare ale serviciilor celor două superputeri intrau în faza de analiză. Și acum putem pune în discuție, raportându-ne la cazuri mai deosebite, eficacitatea CIA sau FBI.

De-a lungul anilor, rezultatele CIA și FBI au fost notabile, culminând cu sfârșitul anilor '80, respectiv cu contribuția acestora la căderea comunismului. Deși FBI, în mod teoretic, nu se ocupă cu operațiuni de spionaj pe spații externe, acest domeniu revenind CIA, au fost cazuri când agenții contraspionajului din SUA au reușit sădea lovitură magistrală întregului sistem fost socialist. Cazul pe care îl vom relata este un moment de antologie în ceea ce privește operațiunile de recrutare și de dirijare a unor agenți pe termen lung.

După 1945, între SUA și URSS, foști aliați în timpul celui de-al doilea război mondial, au apărut tensiuni inițial de ordin ideologic, apoi deter-

minate de expansionismul sovietic. FBI oricum nu încetase nici un moment să îi țină sub observație pe membrii Partidului Comunist din SUA, considerând, pe bună dreptate, că marea lor majoritate sunt agenți ai KGB.

În 1947, o sursă infiltrată în Partidul Comunist l-a sesizat pe ofițerul de legătură din FBI că doi dintre activiștii de frunte ai partidului, recent întorși dintr-o vizită în URSS, au început să manifeste rezerve față de politica lui Stalin și a comunismului în general. Cei doi, frații Morris și Jack Chids, criticau persecuțiile ordonate de Stalin împotriva intelectualilor și a evreilor. Morris a criticat atât de violent aceste acțiuni

ale lui Stalin și ale KGB încât a fost concediat de la oficiul Partidului Comunist din SUA, „Daily Worker“, dar nu a părăsit partidul. În 1951, după mai multe tatonări, Morris a fost recrutat de către FBI. După moartea lui Stalin, cei doi frați revin în conducerea partidului. Mai mult chiar, Morris devine, la ordinele conducerii partidului, un fel de trimis special în toate țările comuniste, inclusiv în URSS. Se estimează că până la sfârșitul carierei sale de agent FBI ar fi întreprins peste 52 de călătorii în țările socialiste, reușind contacte cu majoritatea liderilor comuniști, precum și

un or
infor-

mații de mare interes pentru Casa Albă și Departamentul de Stat. Printre contactele sale cu lideri ai lumii comuniste s-au numărat Hrușciiov – secretarul general al Partidului Comunist al URSS, Mao-Tze-Dun, diverși șefi ai KGB și ai altor servicii de securitate etc. Acest agent a primit din partea FBI numele de cod „Solo“.

Morris a fost primul agent al contraspionajului american care a raportat în 1960 despre ruptura ideologică dintre China și URSS, ceea ce a dus la reorientarea politicii SUA față de întregul sistem socialist. De asemenea, a furnizat informații provenind din înalte surse ale KGB și ale conducerii de la Moscova că URSS nu are nici un amestec în asasinarea președintelui Kennedy.

În momentul venirii la putere în URSS a lui Brejnev, Morris a fost decorat de acesta pentru servicii deosebite aduse statului sovietic. Brejnev a fost sistematic dezinformat de către Morris, conform unui plan bine gândit de către strategii FBI, încât toate fondurile bănești transmise Partidului Comunist din SUA de la Moscova nu mai erau transportate decât de acesta, față de curierii obișnuiți manifestându-se o totală neîncredere.

Printre documentele pe care le-a predat la FBI se numără și câteva mesaje operative ale KGB către rețeaua de spionaj din SUA, care, pentru a nu se periclita siguranța agentului, a fost lăsată să lucreze sub control. După alegerea lui Reagan ca președinte în SUA, activitatea agen-

tului Solo se va adapta noilor cerințe politice, și anume distrugerea URSS și a sistemului socialist.

Există o legendă, și lumea spionajului este plină de legende, care acreditează ideea că Morris i-ar fi raportat personal lui Reagan că la Moscova puterea va fi luată de către Gorbaciov, un lider comunist care dorea restructurarea sistemului și care putea fi ușor manipulat. Pentru această informație, „Solo“ a fost decorat de președintele SUA.

Peste câțiva ani, URSS și comunismul s-au prăbușit.

GEORGE DORŃI

analiză

Păsări și... vânători

(alegorie după Alfred Hitchcock)

Tensiunile zilnice dintre Parchet și instanțele judecătorești sunt de notorietate, de la cele mai înalte foruri și până la diviziunile teritoriale – și unii și alții își apără normele juridice care le consfințesc domeniul de activitate. Dintr-un anumit punct de vedere concurența dintre cele două instituții constituie, pe undeva, un motiv de progres. Numai că, în ultimul timp, asistăm la o luptă ineficientă dintre două componente ale aceleiași diviziuni ale justiției, o luptă neechilibrată, care nu are finalitate și care nu slujește adevăraților beneficiari ci doar celor împotriva cărora ambele instituții ar trebui să lupte împreună – infractorii, microbii sociali, pentru care se pare că nici un medicament nu mai este eficient.

La vârful celor două instituții se confruntă șefii, și este normal ca fiecare să-și apere ograda, ograda în care „păsările rare“ par să zboare uneori în voie, căci gardul grădinii zoologice nu este suficient de înalt decât pentru cele cu aripi ori prea mici ori cu ele frânte.

Societatea românească s-a cam obișnuit în ultimul timp cu un anumit gen de „păsări rare“ prinse în laț și agățate pentru o zi, două sau mai multe, prezentate apoi ca „mari trofee“, dar care nu ajung la insectarul justiției niciodată. Întreaga mass-media le-a fotografiat iar unii chiar s-au fotografiat cu ele, ca suvenir zoologic.

sau chiar din grădina zoologică a vreunui partid. Una peste alta, toate lațurile întinse acestei specii de păsări rare au eșuat și s-au rupt și au lăsat un gust amar celor dornici de momente tari, căci nici una din ele nu mai poate fi văzută în vreo colivie din grădina zoologică, împânzită doar de vrăbiuțe, ciori indigene sau migratoare, mierle și din când în când de către un pițigoii sinucigaș.

A devenit, se pare, un obicei să-și salveze păsările clientele din plasa subțire a organelor de cercetare penală chiar înainte de a ajunge în cea a justiției, invocându-se numeroasele porțițe procedurale (a se citi viciu de procedură) pe care legislația noastră încă le mai are.

A devenit un obicei, care încă merge și bine, să dispară dosare întregi sau doar elementele foarte importante și incriminatorii din ele, să dispară martori sau să-și schimbe declarațiile etc.

Se evaporă pur și simplu – peste noapte – iar cei care le instrumentează ori se fac că nu știu ori sunt mutați și avansați la alte eșaloane ale aceleiași instituții sau în altele cu profil similar.

Complicitatea autorităților devine astfel evidentă dar supărătoare pentru păsările de rând, dar mai ales pentru noi toți ceilalți, care suntem doar spectatori la un mare circ păsăresc cu nume sonore: Sorin Ovidiu Vântu, Iacubov, Patriciu, Gre-

gorian Bivolaru, Genică Boierică, Ion Țiriac Jr., Iskandarani, Cozma și poate cât de curând Omar Hayssam, frații Cămătaru sau alții ca ei. Și cum să nu se întâmple așa când o parte din cei puși să instrumenteze sau să finalizeze cazurile comit ei înșiși abuzuri și infracțiuni sau sunt adevărați complici, începând cu simplii polițiști, procurori, parlamentari sau chiar miniștri. Numai așa se explică existența pe teritoriul României a unor filiere și rețele mafioate constituite din mari păsări locale sau exotice de culoare, filiere de droguri, acte de identitate și pașapoarte false, armament, prostituate, valută falsă, diplome sau orice alt act oficial, filiere care spală sute sau chiar milioane de dolari pe sub nasul unor instituții devenite în ultimul timp „celebre“: Parchetul General, PNA, Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor (ONPCSB), SRI sau alte servicii de informații paralele.

Nu putem spune însă că nu avem cuvinte de laudă la adresa României, căci am ajuns în topul mondial al țărilor care spală bani.

Locul 7 este un loc fruntaș, întrucât spalăm peste 1,5 miliarde de dolari și dacă ne străduim vom ajunge să luăm și medalii și probabil că așa va fi la sfârșitul privatizării totale a ceea ce a mai rămas de la vechile guvernări de pomină. Spălarea acestor sume s-a reali-

zat tocmai din activitățile ilegale de evaziune fiscală, traficul cu ființe vii și droguri și, de ce nu, din pirateria jocurilor pe calculator unde inteligența românilor depășește cu mult pe a celor din multe țări occidentale superdezvoltate.

„Justiția este la pământ“, declara de curând președintele Băsescu și credem că nu greșea, continuând apoi cu temerea că „Zilele României sunt numărate din cauza lipsei de reformă în acest domeniu. La

ce se întâmplă acum în justiție, aproape aș spune că este un refuz de a face ceva pentru ca România să-și materializeze șansa de intrare în Uniunea Europeană“. Pe când vom ajunge oare la un Imn Național pe versurile lui Eminescu: „Somnoroase păsărele, pe la cuiburi se adună, se ascund în rămurele, Noapte bună“, cântat de comisarul Catani și Silvia Conti ai României?

SORIN V. TEODORESCU

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Mai pleacă omul, dar mai și vine

Dacă aș sta să mă gândesc la câte lamentații am auzit despre „exodul creierilor“, despre „exilul inteligenței noastre“ sau dacă m-aș apuca să număr victimele containerelor despre care suntem atât de prompt și obiectiv informați în catastrofele noastre buletine de știri, dacă aș ține cont și de numărul de români pe cap de căpșună sau de bucătari pe cap de mâncău vestic, m-ar apuca, fără doar și poate, o depresie puternică. M-aș simți, probabil, foarte singură, deloc în rândul lumii, pentru că lumea, nu-i așa, și-a luat și ea lumea în cap.

Cum stau lucrurile de fapt... asta o știe toată lumea. Unii pleacă pentru un timp și un scop anume (studii, muncă) și se întorc (și la întoarcere sunt invariabil asaltați de comentarii și întrebări și ridicări din sprâncene, toate transmițând același mesaj: „de ce te-ai întors, ți s-a urât cu binele?“). Unii pleacă și rămân (exemplarele cele mai invidiate). Alții pleacă și se întorc în vacanțe la rude cu mașini și povești de succes (că tot vorbeam despre invidie, aici să te ții invidie!). Cu toții știm povestea medicului care a fost nevoit să spele veceuri (dar a meritat), a tânărului student care, neputând trăi din bursă, a făcut pe bona la copii, animale de casă sau ce s-o mai fi găsit (dar iată unde a ajuns), a tinerii peste care a dat norocul și s-a căsătorit „afară“ (și uite

ce bine o ține ăla) și tot așa. Unii dintre noi știm însă și alte povești – de pildă, cea a tânărului care a încercat să-și facă un rost „dincolo“ și n-a reușit, nu pentru că nu ar fi vrut sau n-ar fi fost capabil, ci pur și simplu pentru că l-a năpădit așa un dor de casă (la fel de mare și de profund cum fusese și dorul de ducă), așa o însingurare, o alienare și o nevroză (fiecare timp și fenomen cu nevroza sa) încât s-a hotărât să înfrunte toate sprâncenele ridicate, mormăielile, veșnica întrebare („de ce te-ai întors?“) și să vină acasă.

De ce pleacă tânărul rămân știm. Unde se duce, când se duce, iarăși știm. Dar de ce se întoarce, când se întoarce, e mai greu să înțelegem (aici nu putem găsi întotdeauna niște cauze generale, exterioare, gen mersul prost al economiei sau lipsa locurilor de muncă, așa cum facem când explicăm plecarea; aici am face bine să ascultăm fiecare poveste în parte și să-l credem pe cuvânt atunci când ne spune că această „viață nouă“, îndelung visată, nu e la îndemâna oricui). Eu una n-o să mă alarmez, deci, prea tare: nu sunt în pericol să

rămân singură. Sunt mulți cei cărora o asemenea schimbare, o asemenea rupere de tot și luare de la capăt li se potrivește cu adevărat. Dar pentru la fel de mulți e doar o experiență (bogată, nuanțată, repetabilă, de dorit), după care vrei să regăsești un acasă și toate cele familiare de care ai vrut la un moment dat să scapi, dar pe care le primești acum cu ușurare și cu senzația clară că sunt la fel și nu prea (așa cum tu ești la fel și nu prea) și că de-acum încolo vei ști un pic mai bine ce să faci cu ele și cu tine.

IULIA GORZO

ÎMI FAC GEAMANTANUL ȘI PLEC

Aproape la fiecare colț auzi (și nu de azi, de ieri) pe câte cineva care se plânge că în curând vom rămâne fără tinerii noștri, pentru că toți, fiecare după posibilități – unii cu o bursă, alții într-un foarte comod, rapid și discret container – dau bir cu fugiții spre zări mai bune, mai prietenoase, mai bănoase. Eu am căutat și am găsit câțiva tineri care-și vedeau liniștiți de treburile pe-aici, pe la noi și i-am întrebat cât timp vom mai avea plăcerea de a-i avea printre noi până ce se vor hotărî să plece „dincolo“.

Ultima soluție

Maria S. (25 ani, PR manager). Știm cum e asta cu plecatul? Eu o păstrez întotdeauna undeva, în dosul minții, ca pe o soluție de siguranță. Adică nu mă gândesc foarte serios, dar nici nu resping ideea. Mai stau puțin și, văd că nu iese nimic, mă simt mai confortabil să știu că mai am o soluție – asta cu plecatul. Bine, nu prea am ceva clar în minte – adică, unde m-aș duce dacă m-aș duce. Mă uit la colegi, la prieteni... toată lumea pare să aibă pe cineva pe undeva, pe-afară, dar eu nu cunosc pe nimeni. Dar e bine să știi că poți s-o iei oricând de la început, chiar dacă n-o să faci asta niciodată.

Dacă nu rămân, atunci în mod sigur plec

Cristian A. (24 ani, student). Uneori m-apucă pandaliile, aș vrea să plec, să am o altă șansă. Pe de altă parte, asta ar însemna că renunț la tot ce am făcut până acum. Facultatea, cu toate asigurările și reclama făcută de cei de-aici, nu prea e recunoscută dincolo. Ar trebui să o iau de la zero. Dacă tot m-ai întrebat, mi-ar fi plăcut să mă nasc în altă țară, sunt convins că lucrurile ar fi stat altfel. Dar acum mi s-ar părea aiurea să plec așa, undeva unde n-am nimic și unde nu cunosc pe nimeni. Sunt legat de oamenii de aici, nu cred că aș putea fără ei.

Adrian G. (23 ani, student). Nu cred că pentru mine a fost o obsesie, dar recunosc că m-am gândit destul de serios. Deci, da, am fost și sunt tentat să plec din țară la un moment dat, dar sunt perfect conștient că nici în altă țară nu-mi poate fi mai ușor. Mai rău, poate, dar mai ușor, nu... mai ales dacă ne gândim la statutul de emigrant din Europa de Est, parcă

ne mai trece dorul de ducă. Așa că nu pot să spun nimic sigur... plec, nu plec... nu știu.

Ei, nu chiar acu'...

Bogdan G. (23 ani, student). M-am gândit să plec, dar deocamdată nu cred că e momentul. Sunt student și prioritatea numărul unu este să-mi termin facultatea, dacă tot m-am apucat și am ajuns până aici (sunt în ultimul an). Dacă după aceea mi s-ar oferi să-mi dezvolt o carieră aici, să fac ceva care să-mi placă și pentru care m-am pregătit, nu aș ezita să rămân. Oricum, aș sta să mă gândesc, dacă aș avea o ofertă concretă din afară. Aș compara ofertele, m-aș gândi la ce las în urmă. Dar, de gândit, mă gândesc.

Rămân cu voi aici la noi

Anda M. (27 ani, economist). Probabil că o să fiu singura care zice că nu, dom'ne, nu plec nicăieri. Mă simt bine aici, am mai făcut câte ceva, mai am multe de făcut, vreau să-mi fac o familie, să fiu aproape de cei care mă cunosc demult, să văd ce pot face să-mi fie mai bine. Nu mă duc după cai verzi nicăieri. Oricum, nu mai sunt la vârsta aventurilor. Mie îmi place siguranța, stabilitatea, să știu pe ce și pe cine contez.

Mamă, eu plec!

Radu S. (21 ani, student). Da, vreau să plec și cred că o să plec până la urmă... e vorba aia cu „dacă vrei ceva, până la urmă o să faci“. Am prieteni afară care s-au descurcat bine, eu de ce n-aș putea? Oricum, sunt superstițios: nu vorbesc prea mult despre asta, pentru că mi-e teamă că n-o să se întâmple dacă spun în stânga și-n dreapta. Dar să nu vă mirați dacă în curând o să primiți o ilustrată „de-afară“... de la mine.